

JANA SMÍŠKOVÁ - životopis

Jana Smíšková zasvětila celý život učení na základní škole a práci v kultuře. Pochází z učitelské rodiny - její tatínek byl učitelem a maminka učitelkou. Když se její maminka v roce 1939 vdala, musela podle tehdejších zákonů přestat učit.

Učitelem byl také její dědeček Stanislav Polívka a jeho syn Vladimír Polívka. Ten v roce 1919 odešel na Slovensko, kde učil a stal se také poslancem Národního shromáždění republiky Československé. Jeho manželkou byla Štefánikova neteř.

Jana Smíšková se narodila v roce 1943. Základní školu ve Zdicích absolvovala v letech 1949 -1957, tehdy byla školní docházka osmiletá.

Po ukončení základní školy nastoupila na Jedenáctiletou střední školu v Hořovicích, kam docházela v letech 1957-1960. Poté se rozhodla nastoupit na Pedagogický institut v Brandýse nad Labem, kde studovala učitelství obor matematika - fyzika. Promovala v roce 1964, učit začala tedy už ve svých jednadvaceti letech.

Její první pracovní místo bylo na Základní škole v Hostomicích pod Brdy. Po dvou letech přešla na Základní školu ve Zdicích, kde učila od roku 1966 až do roku 1994, kdy odešla do invalidního důchodu (od mládí trpí bechtěrevovou nemocí, což je nemoc páteře).

Od roku 1991 se podílela na pravidelném vydávání Zdicích novin.

V roce 1995 se stala ve Zdicích členkou kulturní komise a později byla i její předsedkyní.

V letech 1994, 1998, 2002 a 2006 kandidovala do zastupitelstva.

V letech 1994 -1998 a 2002 – 2010 byla členkou Rady města.

Kulturní komise pod jejím působením uspořádala v dnes již dřívější výstavní síni zdické radnice a později v městské knihovně celkem 82 výstav. Osobně zorganizovala 92 zájezdů.

S kulturní komisí navštívili občané Zdic například budovu ministerstva zahraničí v Praze, kde působil Jan Masaryk, několikrát byli v Lánech, Příbrami, Táboře a prohlédli si mnoho dalších zajímavých míst spjatých s naší historií.

Jana Smíšková napsala bez nároku na odměnu knihy „Zdice na starých pohlednicích“, „Zdice - staré fotografie vyprávějí“ a kromě toho se podílela na knize „ZDICE. Kapitoly z historie a současnosti města“.

Její dědeček byl ve Zdicích starostou v letech 1923 -1937. Právě kvůli tomu na ni doléhala také zodpovědnost za dění ve Zdicích.

Za nejhorší období života, pokud se do toho nepočítá osobní život, považuje rok 1968, kdy přijeli Sověti a země se stala okupovanou. Tehdy byla v Jáchymově v lázních a viděla, jak ruské tanky od hranic přijíždějí.

Při vyprávění ráda vzpomínala také na pana Antonína Dvořáka III., vnuka skladatele Antonína Dvořáka. Byl to podle ní velmi milý pán a dlouho se spolu přátelili. Dodnes trvá přátelství s jeho potomky.

Když byla Jana Smíšková starší, starala se o svoji maminku, která ve stáří viděla jen okrajově a měla zlomený krček, takže od té doby byla vlastně ležící. Paní Smíšková se o ni starala jedenáct let, protože neměla to srdce dát ji do domova důchodců. Kvůli tomu nemohla cestovat na delší cesty do zahraničí, byla tam vždy jen krátce, třeba jela na dvoudenní zájezd do Rakouska nebo do Německa.

V mládí hrála Jana Smíšková na housle a na klavír, celý život miluje vážnou hudbu – nejraději má skladby od B. Smetany nebo A. Dvořáka.

Radost má z toho, co se jí v životě podařilo dokázat. Nejvíce ji potěší, když se k ní její žáci hlásí, nejstarším jejím žákům je už 75 let. Stejně tak je ráda, když lidé vzpomínají na zájezdy a výstavy, které zorganizovala při kulturní komisi.

V roce 2018 byl Janě Smíškové předán na návrh rady města titul: „Čestný občan“. Získala ho za práci, kterou pro město Zdice a její občany udělala.